

Tale ved indvielsesfest af Hørninghus den 01-02.02.2008.

Så oprandt dagen.

Dagen som mange tålmodigt har ventet på. Nogle i få år. Andre i mange - og det er det jeg vil sige noget om: Den lange håbefulde periode og så forløsningen.

Jeg tror ikke, der er nogen, der lige præcis ved, hvornår tanken om et nyt samlingshus for Hørning og Omegns beboere opstod.

Men et historisk tilbageblik kan lede os på vej.

Ikke helt tilbage til 1889, hvor Hørning Forsamlingshus blev opført. Bekostet af, hvad der på det tidspunkt var eneste mulighed: Hørning og Omegns bønder. Bønderne på de gode jorder, som der både blev sagt og skrevet. Dette forsamlingshus fungerede til alles tilfredshed i mange menneskealdre. Men i takt med landbrugets mekanisering fra 1950'erne og frem affolkedes landsbyerne, og da nymodens ting som fjernsyn vandt frem fra tressernes start, dalede brugen af fællesfaciliteter meget, og benyttelsen af forsamlingshuset svandt ind til et minimum og forsamlingshuset blev ikke tidssvarende.

I denne nedgangsperiode lykkedes det dog i 1964 Hørning Gymnastikforening med 50% tilskud fra Aarslev - Hørning Kommune at opføre et nyt klubhus på den grund, vi nu sidder på. En grund som kommunen havde erhvervet og fået anlagt til sportsplads nogle år tidligere. Til trods for opførelsen af dette klubhus, som på opførelsestidspunktet var det flotteste i Randers Amt, faldt antallet af medlemmer i Hørning Gymnastikforening drastisk helt ned til 7, lige netop nok til et herrehåndboldhold.

Mange plæderede for at gymnastikforeningen skulle nedlægges og at sportslige aktiviteter skulle flyttes til den voldsomt ekspanderende Sønderhald Idrætsforening, som var opstået i kølvandet på etableringen af Sønderhald skole i 1958.

Foreningen holdt dog stand og aktivitetsniveauet steg, og der blev igen afholdt sommersportsfester med afsluttende bal i forsamlingshuset, som også blev forbedret/fornyet og udvidet. Således kom der igen gang i fællesskabet i byen, om jeg så må sige.

Gymnastikforeningen ekspanderede stadigvæk. Fodbold, som var kommet på programmet, voksede kraftigt og klubhuset fra 1964 blev efterhånden noget trangt – og tanken om en udvidelse af klubhuset blev luftet, og så var der ikke så langt til den udvidede ide om at samle fællesaktiviteterne et sted i forbindelse med det daværende klubhus på sportspladsen, som i mellemtiden, nu af Sønderhald Kommune, var blevet fordoblet.

Hørning Gymnastikforening fik derfor lavet arkitekttegninger af Jan Smærup, Assentoft, som beskrev en mulig løsning med udvidelse af eksisterende klubhus med nye klublokaler, nye omklædningsrum og altså også et helt nyt forsamlingshus med hvad dertil hører.

Jeg husker endnu reaktionen, da projektet blev fremlagt i forsamlingshuset medio 1980'erne. Tilhørerne lyttede interesseret, da tegningerne blev fremlagt og gennemgået. Da vi så kom til økonomien gik der en følelse af afmagt gennem forsamlingen. Det kalkulerede beløb for byggeriet var så stort, at selv den mest optimistiske kunne se, at projektet var en umulig opgave for vor by.

Tale ved indvielsesfest af Hørninghus den 01-02.02.2008.

Gymnastikforeningen lod sig dog ikke sådan slå ud, og fik ved gode venners hjælp lavet en tegning med en tilbygning til klubhuset, og fik ved hjælp af udelukkende frivillig arbejdskraft og kreditforeningslån, udvidet klubhuset, sådan at der i 1989 igen i Hørning stod det flotteste klubhus i Randers' omegn.

Men forsamlingshuset blev altså stående, hvor det havde stået siden 1889.

Selvom et samlet idræts- og kulturhus havde fået et skud for boven, og selvom forsamlingshuset blev moderniseret, levede tanken dog videre, og fik ny næring efter et bygningsyn af Sønderhald Kommunes bygningsagkyndige i 1996 resulterede i en rapport, der konkluderede, at bl.a. de fundamentmæssige forhold var i en sådan stand, at forsamlingshuset ikke var bevaringsværdigt, og Børne- og kulturudvalget af 2 omgange bevilgede 200.000 kr. til Hørning Forsamlingshus. Penge, der var øremærket til et nyt forsamlingshus og derfor ikke måtte bruges til det gamle.

Utallige er de ansøgninger og konkurrencer, vi har deltaget i; hver gang med det resultat, at det ikke var os, der vandt, og også med det resultat, at håbet blev skudt tilbage.

Men hver gang prøvede vi igen efter at have sundet os et stykke tid – og nogle gange også med ændret besætning af hvad, der dengang vist blev kaldt initiativgruppen.

I 2001 fik vi lavet en arkitekttegning med et, synes vi selv, meget flot og ambitiøst, som vi efter adskillige anmodninger fik lov at fremlægge for Lokale og Anlægsfonden.

Desværre var deres begejstring for projektet ikke så stor som vores. Slet ikke. Tommeltotten nedad på alle områder til trods for at gruppen udover glade amatører, som mig selv, var blevet suppleret med både en ingeniør og en revisor. Så projektet var altså efter vores mening både velgennemtænkt, velbeskrevet og nytænkende. Ideen i konstruktionen f.eks. var en heksagon (sekskant).

Vi var altså banket tilbage igen, slået hjem som det hedder i Ludo.

Efter endnu engang at havde sundet os, måtte vi tænke om. Og Kaj Smith Jensen fostrede de ideer, der altså nu er gået til held. (Kaj Smith Jensen gik desværre hen og døde under opførelsen af vores nye hus, et af hans ynglingsprojekter). En af ideerne var et træhus bygget efter samme principper som friluftstaldene ved Gl. Estrup. For at komme lettere over dørtærsklen til LOA valgte vi et arkitektfirma Kjær og Richter ved Dan Christensen, som vi vidste var kendt og anerkendt af LOA. Og som i kan se, gik det altså til held. Men ikke uden besværligheder, mange besværligheder, undervejs.

Projektbeskrivelsen blev udarbejdet i marts 2004, LOA's tilsagn forelå 8.12.2004. Tilsagn fra vores anden hovedsponsor, Aage og Johanne Louis-Hansen fonden forelå, og så var det ellers med at få den resterende finansiering på plads. Det lykkedes, og vi kunne afholde licitation over de 2 entrepriser, vi ikke selv skulle udføre.

Og gæst hvad der skete? Licitationsresultatet var så meget større end vores budget, at vi måtte om igen. Ny licitation, som heldigvis var bedre økonomisk set fra vores side, men stadigvæk for stor i forhold til vores budget. Det lykkedes dog, med meget snilde og opfindsomhed, at få lavet et budget, som kunne godkendes af LOA, og accepteres af befolkningen i Hørning. Desværre måtte vi opgive vores intension om at have et gældfrit hus, når vi var færdig.

Tale ved indvielsesfest af Hørninghus den 01-02.02.2008.

Et spørgsmål, der presser sig på er: Hvordan har opbakningen fra Hørning og omegns beboere været undervejs i projektet?

Da nu projektet har taget så lang tid, har der været en glidende overgang fra modstand og stor skepsis, over mindre modstand og mindre skepsis, til nu, hvor jeg føler, at den sidste modstand og skepsis er forvandlet til total opbakning.

Vi skal i den forbindelse også erindre, at en væsentlig ændring i den opfattelse, at Hørninghus er opført som et modstykke og en desavouering af det arbejde, som tidlige hørningboere har udført, til at Hørninghus er en opdatering af fællesskabet i landsbyen, og som derfor må og skal opfattes som en måde at agte og ære tidligere generationers indsats for fællesskabet i byen.

Det er også dejligt at se, at en stor del af de nulevende beboere, der har gjort en ærværdig indsats for det gamle forsamlingshus, også har været blandt de store bidragydere til at få projekt Hørninghus færdigendt.

Jeg vil derfor slutte med at sige en tak til alle, der på en eller anden facon til dette projekt.

En tak til de mennesker der gennem årene har været med til at holde liv i tanken.

En tak til de, der har bidraget i planlægningsfasen.

En tak til de, der har givet økonomisk bidrag og

En tak til de, der har udført praktisk arbejde og

En tak til de, der har været med til at styre det.

Heldigvis er der mange gengangere i denne opremsning.

Jeg håber, at projekt Hørninghus vil blive værdsat af kommende generationer i Hørning og omegn og vil derfor bede alle rejse sig op og råbe et flerfoldigt leve for det færdige projekt.

Hørninghus længe leve. Hurra, hurra, hurra, og så det lange huuuurra.